

AK PŠENIČNÉ ZRNO PADNE DO ZEME A ODUMRIE PRINESIE VEĽKÚ ÚRODU.

biblický komentár otca Alberta Maggi, OSM, zdroj: www.studibiblici.it, videopríhovor [TU](#)

Jn 12, 20-33

Niektorí z tých, čo sa cez sviatky prišli klaňať Bohu, boli Gréci. Pristúpili k Filipovi, ktorý bol z galilejskej Betsaidy, a prosili ho: "Pane, chceli by sme vidieť Ježiša." Filip šiel a povedal to Ondrejovi. Ondrej a Filip to išli povedať Ježišovi.

Ježiš im odpovedal: "Nadišla hodina, aby bol Syn človeka oslávený. Veru, veru, hovorím vám: Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život nenávidí na tomto svete, zachráni si ho pre večný život. Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje! A kde som ja, tam bude aj môj služobník. Kto bude mne slúžiť, toho poctí Otec. Teraz je moja duša vzrušená. Čo mám povedať? Otče, zachráň ma pred touto hodinou? Ved' práve pre túto hodinu som prišiel. Otče, osláv svoje meno!"

A z neba zaznel hlas: "Už som oslávil a ešte oslávim."

Zástup, ktorý tam stál a počul to, hovoril, že zahrnelo. Iní vraveli: "Anjel s ním hovoril."

Ježiš povedal: "Nie kvôli mne zaznel tento hlas, ale kvôli vám. Teraz je súd nad týmto svetom, teraz bude knieža tohto sveta vyhodené von. A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe." To povedal, aby naznačil, akou smrťou zomrie.

Evanjelista v úryvku 12 kapitoly, 20-33 verš predstavuje prvý a jediný kontakt Ježiša s cudzincami. Sú to Gréci, ktorý vystúpili do Jeruzalema, aby prišli do chrámu na oslavu Paschy, ale stretli sa s Ježišom. Ježiš je skutočná svätýňa z ktorej vyžaruje Božia láska. Stať je odpoveďou na poplach, ktorý vznikol medzi farizejmi, keď si medzi sebou hovorili: "Vidíte, že nič nezmôžete?! Hľa, celý svet ide za ním." A hľa odpoveď: je to svet, ktorý ide za Ježišom.

Evanjelista píše "**niektorí z tých, čo sa cez sviatky prišli klaňať Bohu, boli Gréci.**" Gréci sú tu chápaní ako termín, ktorým sa označovali všeobecne pohania. A tu sa nachádza celý divný rad. "**Pristúpili k Filipovi, ktorý bol z galilejskej Betsaidy**", keďže sa chcú priblížiť k Ježišovi, ktorý je Žid, idú za učeníkom s gréckym menom, ktoré má význam otvorenej mysle, je pre nich zárukou a pochádzal z hraničnej oblasti, kde zvyky boli menej prísne ako v židovskej náboženskej inštitúcii. "**A prosili ho: "Pane, chceli by sme vidieť Ježiša."**

Toto je odpoveď na to, čo povedal Ježiš: "kto vidí Syna a verí v neho bude mať život večný." Nie je to iba videnie, ale videnie s poznaním a potom s vierou. Ale Filip nejde priamo k Ježišovi, ide za Ondrejom, ďalším učeníkom, ktorý má grécke meno. Toto nám umožňuje pochopiť ťažkosť prvotnej komunity otvoriť sa univerzalizmu, ktorý predložil Ježiš.

A nakoniec Ondrej a Filip to išli povedať Ježišovi. Ježišova odpoveď akoby bola úplne mimo, zdá sa, že nemá nič dočinenia s ich otázkou. Ježiš im odpovedal: "**Nadišla hodina, aby bol Syn človeka oslávený.**" Prečo Ježiš takto odpovedá na túžbu Grékov stretnúť sa s ním? Pretože Ježiš hovorí o svojej smrti a na kríži sa

prejaví Ježišova božská prirodzenosť. A teda Ježiš hovorí, že keď bude mŕtvy, jeho láska bude pochopená univerzálne/na celom svete.

Prečo? Zatiaľ čo učenie závisí od kultúrneho kontextu, od jeho historickej formulácie, láska je univerzálnym jazykom, ktorý môžu pochopiť všetci. Ježišova odpoveď, aj keď sa zdá, že nesúvisí s otázkou, je k veci.

Príde čas, kedy všetci pochopia univerzálnu reč, ktorou je reč lásky. Tu Ježiš, hovoriac o svojej smrti, ale aj o smrti každého človeka, zjavuje dôležitú pravdu. **„Veru, veru, hovorím vám“** – dvojité tvrdenie znamená, že Ježiš hovorí o niečom istom, niečom čo je skutočne pravdivé, **„ak pšeničné zrno padnuté do zeme neodumrie, ostane samo.“**

Pšeničné zrno má v sebe energiu, ktorá potrebuje nájsť ideálne prostredie, aby sa uvoľnila, zbavila pút. Ak ostane samo, všetko toto sa minie účinku. Evanjelista vysvetľuje, že v každom človeku sú schopnosti a možnosti, ktoré mu nie sú známe a ktoré sa stanú slobodnými iba cez neho. A Ježiš dodáva, **„ale ak odumrie, prinesie úrodu.“**

Ježiš veľmi pozitívne vykresľuje skutočnosť smrti. V každom človeku je životná energia, ktorá očakáva svoje zjavenie v novej forme a smrť je momentom, ktorý jej to umožní. Smrť nespútava človeka, ale ho oslobodzuje. Smrť neohraničuje človeka, ale otvára mu možnosti. Smrť nie je hranicou ľudskej existencie, je jej rozšírením.

V každom človeku sú možnosti, ktoré sa môžu oslobodiť a rozvinúť iba v okamihu smrti. Ježiš zbavuje smrť o negatívne elementy, zničenie, a hovorí o nej ako o rozkvitnutí života pre život ľudí.

Ježiš dáva toto dôležité kritérium na základe skutočnosti pšeničného zrna, ktoré sa musí stať darom, aby sa rozvinulo. **„Kto miluje vlastný život, stratí ho, kto ho nenávidí“** ... je typickým pre hebrejskú mentalitu hovoriť o láske a nenávisti v preferenciálnom (skôr, radšej) zmysle, ako to používame my. Nejedná sa tu o nenávisť, ale o uprednostňovanie niečoho. Ježiš vraví, kto miluje vlastný život, teda ten, kto myslí iba na seba samého – toto je pravý význam – sa stratí. Človek sa realizuje do takej miery, nakoľko je schopný darovať sa druhým. Dávať neznamená strácať, ale získať. Život vlastnime do takej miery, nakoľko ho dávame.

Kto myslí iba na seba skončí tak, že sa stratí, kto však nemyslí iba na seba, realizuje sa navždy. Tu sa Ježiš vracia k svojej obľúbenej téme, večnému životu, ktorý sa nechápe ako budúca odmena, ale ako prítomná možnosť.

Ježiš pokračuje: **“Ak mi niekto chce slúžiť”** ... Sloveso “slúžiť” znamená slobodnú voľbu spolupráce s Ježišom, **“nech ma nasleduje kde som ja”**, Ježiš končí na kríži určenom pre zločincov, odvrhnutých spoločnosťou, **“tam bude aj môj služobník”**. Nie je možné slúžiť Ježišovi stojac opodiaľ v bezpečnej vzdialenosti. Ak nasledujeme Ježiša, musíme byť schopní vystaviť sa nevyhnutnému utrpeniu a prenasledovaniu tak, ako to prežíval on.

Ale Ježiš uzatvára, **“ak mi niekto slúži, Otec si ho bude ctíť.”** Krížu, ktorý je najväčším zneuctením, zodpovedá najväčšia pocta, Otcova pocta. Ako si Otec ctí človeka? Tak, že sa v ňom zjavuje. Čím viac sa človek daruje, tým sa v ňom plnšie zjavuje prítomnosť Otca. A hľa, takto sa každý človek, nie iba Ježiš, stáva jedinečnou svätýňou, z ktorej vyžaruje Božia láska a zjavuje sa pre celé ľudstvo.

Preklad: Mikuláš Kováč